

Sajallale läks. Eest mis teiacennamiste tedda
tihutas Raimut wotra, illi se osh et Raimo
id ja taftasundimisse läbbi nende warran-
dus ni sureks siggind: ta olli Raimo om-
ma selli põlves selle emmanda wasto ifta
allandik ja ussin olnud, et ta kül teiste
wasto kohhe kurgatas. Kurrat öppetab
ommad teniad iggapiddi wälja, sepärrast
moistab mitto, kes ühhelegi head sanna
ei anna, ommeti wágga sannakulik sedl
olla, kus ta se läbbi omma kassu nouab
— ogga ni pea fuit ükski ennam tem-
ma wastane ei olle, siis on kohhe keik tem-
mad surjad kõmed jälle wâjas. Menda fa
Ramo nüüd iggaühhe wasto veel tiggedas-
maks jái, ja emmandast ta ei piddand kog-
goniste ennam luggu.

Wilip ja Antono ifta veel kõndisid üh-
hest linnast teise. Eest et kül Antono mees
oli kohtha piddamus, siis olli ommeti Wil-
ip tedda nenda omma kassu alla sanud, et
ta ollati temma wastasse metega ühhes-
nouus piddi ollema. Agga seddarvisti hul-

Kides juhtusid nemmad fa senna linnna, kus
Raimo ellas. Ja kui nad siin kuusda said,
mis rikkas mees ta olli, läksid nemmad
temma käest armo passuma. Ei Antono
tohtnud sedda, waid tahtis kohhe emale
minnna, agga mis ta Wilipi wasto futis.
Koib kül arwata, mis ehimatus se Ra-
mule olli. Siiski olleks ta kohhe molles
mitte peusse monned paatrid pistnud ja
neid selle abbiga fäsknud emale minnna,
siis olleks se assi kohhe wa-unud. Agga
sedda temma ahne südda ei fannatand,
waid aias neid armote ennesest ärra. Ja
kui Wilip ei tahtnud minnna, andis ta tem-
male rahha, ja aias tedda ja Antonut tul-
lise rauaga paiaasi wâla. Menda pat peab
keigefawvalama innimesse tarkust kinni, et
temmagi ei nä, mis ta langemisseks on.
Ja nüüd juhtus veel senna kõriva, et Ra-
imo selsammal pával ühte linnna piddi sõit-
ma, kuhho temmal monneks páwaks teges-
tust olli. Sepärrast finnitos ta wágga